

uden er der adskillige af de Kilder, hvoraf Merindtægten er flydt, som allerede nu er blevet ikke saa lidt sparsommere end i Fjor, og hvor der i alt Fald bliver at tage Hensyn til de betydelige forøgede Byrder, der er lagte derpaa. Saaledes erf. Eks. den store Kilde til Merindtægt, som Transit-handelen i dens forskellige mere eller mindre heldige Former har været paa Grund af Forholdene, nu i alt væsentligt ophørt — bl. a. paa Grund af Regeringsforanstaltninger, saaledes den Kontrol, der føres. Jeg er altsaa ikke sikker paa, at vi virkelig kan regne med, at Merindkomstskatten i Finansaaret 1917—18 vil indgaa med saa stort et Beløb som 50 Mill. Kr.

Derfor tror jeg, det vil være rigtigt, at vi i Tide ser os om efter nogen Indtægtsforøgelse, og der er ingen saadan, som Tanken mere naturligt søger til end den, der faas ved en Forhøjelse af Taks-terne for Merindtægtsskatten. Da vi havde den sidste Merindtægtsskattelov til Behandling, var der Spørgsmaal om 30 pCt. i Stedet for de 25, som vi vedtog, og som vi for øvrigt alle her stemte for. Allerede den Gang var der altsaa Tale om, at man kunde være gaaet noget højere, og jeg mener, at den stærke Stigning i Udgifterne siden den Tid fuldt ud vilde begrunde, at man ved den næste Revision af Loven gik noget højere, maaske ikke saa lidt højere, baade for Personer og Aktieselskaber. Dernæst skal jeg, som jeg for øvrigt har gjort ved enhver Lejlighed, pege paa, at det vist ikke kan blive ved at gaa, at man undlader at paalægge de større Indtægter og Formuer, som ikke er berørte af Merindtægtsskatten, en noget større Beskatning end den, de har nu. De stabile Indtægter har haft det godt under Krigssituationen, for saa vidt de overskred en vis Størrelse. Jeg vil ligeledes anse det for rigtigt og ønskeligt i hvert Fald midlertidigt at lade de større Formuer ved en Skatteforhøjelse bidrage til at bære de betydelige Merudgifter. Jeg skal ogsaa erindre om Børsstempelsskatten, som vi ganske vist har forhøjet klækkeligt. Den Gang Lovforslaget om denne Skat oprindeligt blev forelagt af den højtærede Finansminister med en Sats af 1½ pro mille, var der stor Opstandelse fra mange Sider, og man mente, at en saa høj Børsstempelsskat vilde lægge Børsen øde i en vis Forstand, vilde virke særdeles uheldigt paa den legitime og ønskelige Omsætning. Det var ganske karakteristisk at se, at da vi forhøjede denne Skat til 2 pro mille, gik det udmærket, og da den højtærede Fi-

nansminister fremkom med et saare berettiget Forslag om at fordoble denne Afgift, var Klagerne endog forstummede, og denne, som jeg indrømmer i og for sig høje, Stempelskat blev rundt hen accepteret. Og efter at denne Forhøjelse er traadt i Kraft, viser det sig, at den ikke har lagt den mindste Hemske paa Spekulationen. Denne gaar sin vilde Dans ganske uforstyrret og det i saa høj Grad, at for September er vor Indtægt af Aktiestempelsskatten naaet op over 3 Mill. Kr. (*Finansministeren* [Brandes]: 2½). Der staar i Rigsdagstidenden 3,1 Million, det er altsaa en Fejl, men saadan staar det i Rigsdagstidenden, at den højtærede Finansminister har sagt. Men enten det ene eller det andet Tal nu er det rigtige, viser denne Stigning overordentlig tydeligt, at selv med sin nuværende Højde lægger denne Skat ikke den mindste Dæmper paa Spekulationen. Dette er et Fingerpeg om, at den muligvis kan taale en yderligere Forhøjelse.

Man maa ogsaa huske paa det, som den højtærede Minister selv pegede paa, at det efter Krigen vil blive nødvendigt at tænke paa en Supplering af Kassebeholdningen eller rettere sagt en Genskabelse af Kassebeholdningen, og at det tillige vil blive nødvendigt at gøre Skridt for at bringe Reservefonden op i hvert Fald paa dens tidligere Højde. Ogsaa dette vil kræve betydelige Udgifter. Jeg skal desuden erindre om det Forhold, som man ikke kan og ikke bør lukke Øjnene for, nemlig, at Overgangen fra Krigssituationen til Fredssituationen bliver meget vanskelig paa en Række Omraader, der vedrører Staten. Det gælder ikke blot de krigsførende, men ogsaa de neutrale Lande, at Forholdene er i saa høj Grad ude af deres Fuger, at det at føre dem tilbage til det normale vil være forbundet med Vanskeligheder, ogsaa af finansiel Art.

Ganske vist vilde det vel nok være muligt at forøge vor indenrigske Gæld; med den store Pengerigelighed, som her er, lod der sig vel nok stifte endnu et Laan, maaske endda af anselig Størrelse, men det forekommer mig, at naar vor Statsgæld den 31. Marts 1918 efter Finansministerens Opgørelse vil være 462 Mill. Kr., maa det siges at være rigeligt nok. Det er nemlig en normal Udgift, en Udgift til Rente og normale Afdrag — jeg ser selvfølgelig bort fra den særlige Afdragsudgift, som følger af Indløsning af Kreditbeviserne —, der fører op til en Udgift af 23 Mill. Kr. imod omtrent 15¼,